

Margreet en Reina Crispijn

Meiden van de markt

Band 1

 Uitgeverij Oorsprong

1

‘En een half pond cashewnoten...’ zei Kiki van Dinteren. Ze schepte de witte papieren zak halfvol. ‘Anders nog iets, mevrouw?’

De vrouw keek speurend door het glas van de vitrine. ‘Eh... eens kijken. Wat hebben jullie in de reclame deze week?’

‘Studentenhaver. En ik heb een fantastisch recept voor u. U houdt toch van bakken?’

Toen ze het recept wilde pakken, zag ze dat haar baas met twee handen op de rand van de glazen vitrine leunde. Zijn ademhaling ging stotend en er stonden dikke zweetdruppels op zijn voorhoofd. Zijn gezicht was grauw onder de gebruinde huid. Er gleed een druppel langs zijn wang naar beneden.

‘Meneer Brand? Meneer Brand!’

Zijn ogen waren half gesloten en zijn ademhaling ging steeds zwaarder. Kiki deed een stap naar hem toe. Hier was iets helemaal mis! Haar gedachten werden helder. Transpireren... zo’n grauw gezicht? Dan was het vast iets met zijn hart. En als het dat niet was, was er iets anders aan de hand dat helemaal niet deugde. Ze pakte haar mobieltje en tikte 112 in. Het signaal ging

drie keer over en ze trappelde na de tweede keer bijna van ongeduld.

Er werd opgenomen door een landelijke centrale en zodra ze had verteld waarvandaan ze belde, werd ze doorverbonden met de regionale hulpdienst. Daar deed ze haar hele verhaal zonder haar ogen een moment van meneer Brand af te wenden, die verder naar voren helde. Men beloofde dat er zo snel mogelijk een ambulance zou komen en Kiki hing op. Ze stak het mobiel-tje terug in de zak van haar wit linnen sloof, pakte een krat, draaide die om en schoof hem in de knieholten van haar baas. ‘Kunt u langzaam gaan zitten?’ Ze keek naar de klant die wat ont-hutst was blijven staan. ‘Wilt u de meneer van de kaas even roepen? Ik houd hem niet in mijn eentje.’

Ze sloeg haar arm om de schouder van meneer Brand. ‘Redt u het nog even? Er komt zo iemand bij.’

Hij moest niet vallen in de kraam. Dan werd het nog moeilijker om hem hier vlug weg te krijgen. Het hoofd van meneer Brand hing wat opzij, maar hij was nog steeds bij bewustzijn.

De vrouw haastte zich naar de kaaskraam die een paar meter verderop stond. ‘Ze hebben

iemand nodig. Die man daar is niet goed geworden,' wees ze.

De kaasboer keek, zag Kiki staan met haar armen om meneer Brand heen en rende zijn eigen kraam uit. 'Da's mis!' zei hij na een blik op het gezicht van meneer Brand.

'Help me even om hem te laten zakken. Hij moet niet vallen,' zei Kiki.

'Kom maar, Brand. Laat je maar zakken. We hebben je.' De kaasboer greep meneer Brand bij zijn andere arm en ondersteunde hem. 'Je moet een dokter roepen, meid,' zei hij tegen Kiki.

'Is gebeurd. De ambulance komt eraan... Dames, ik kan even niet helpen,' zei Kiki tegen een paar vrouwen die voor de notenkraam bleven staan.

De klant die ze net aan het helpen was geweest, duwde de andere vrouwen onzacht weg.

'Hup! Niet in de weg lopen. Er moet straks ruimte zijn voor de ziekenwagen.'

Kiki knikte dankbaar. Gelukkig dat het opgepakt werd.

'Meid, ik leg wel wat geld op de toonbank.' De vrouw pakte haar portemonnee.

'Laat maar,' zei Kiki. 'En bedankt!'

Daarna begon het wachten.

De sirenes van de ambulance en de politieauto waren bijna gelijktijdig te horen. Achteraf hoorde Kiki dat ze er binnen tien minuten waren geweest, al had het uren geleken.

Zonder veel omslag zetten de forse chauffeur van de ambulance en een broeder de brancard vlak bij de deur van de kraam. 'Ga eens weg, meissie. Goed zo. Laat maar zakken. Wie gaat er mee? Jij zeker?'

Kiki keek even naar de notenkraam.

'Ga maar, meid. Wij houden wel een oogje voor je in het zeil,' zei de kaasboer hartelijk.

Kiki stapte in de ambulance en zag dat er al iemand aan de gang ging met een bloeddrukmeter en een zuurstofapparaat. Meneer Brand had zijn ogen gesloten en zag nog steeds beangstigend grauw.

Nu eerst maar eens mevrouw Brand bellen. Gelukkig dat het nummer in haar telefoon stond. Kiki drukte op de beltoets. 'Mevrouw Brand? Met Kiki... ja. Niet schrikken, hoor, maar uw man is niet goed geworden. Voor de zekerheid brengen we hem nu naar een ziekenhuis.' Ze keek naar de broeder. 'Naar welk ziekenhuis brengen jullie hem? Het Onze Lieve Vrouwe? Mevrouw Brand,

hoorde u dat? ... Zal ik een taxi voor u bellen? ... Doe ik. Ik bel terug.'

Vervolgens zocht ze het nummer van de eerste de beste taxicentrale, ze gaf het adres van de Brands door en belde daarna weer naar mevrouw Brand, die onmiddellijk opnam en angstig vroeg wat ze het beste kon doen.

'De taxi is er met een kwartiertje. Misschien wel handig om een pyjama mee te nemen... Ja, dat zou ik doen voor alle zekerheid,' zei Kiki kalm.

Meneer Brand was weer wat meer bij. Het leek of hij even glimlachte toen hij Kiki's stem hoorde.

In het ziekenhuis aangekomen werd hij onmiddellijk naar een behandelkamer gebracht. Kiki wachtte op de gang op de komst van mevrouw Brand.

Barbara Brand had een angstige blik in haar roodomrande ogen toen ze arriveerde, maar ze bleef beheerst. Ze had een boodschappentas met schoon ondergoed en een pyjama bij zich en nam plaats naast Kiki.

'Waar is hij?' vroeg ze alleen maar.

Kiki greep haar hand. 'Het komt goed. Ze zijn met hem bezig. Gelukkig dat de ambulance

er zo vlug was,' zei ze tegen haar gevoel in, want het had geleken of dat wel uren geduurd had.

Ze bleef bij mevrouw Brand totdat die bij haar man mocht. Kiki liep mee tot de deur van de ziekenkamer. Ze wierp een blik op het gezicht van meneer Brand en zag tot haar opluchting dat die asgrouwe kleur weg was. Hij zag nu alleen wat witjes.

Ze zwaaide even en ging toen weg. Terug naar de markt.

De kaasboer en een paar andere marktkooplui kwamen naar haar toe. 'Hoe is het nu met hem?' Ze waren allemaal erg begaan met meneer Brand, die ze al jaren kenden.

'Het lijkt goed te gaan,' zei Kiki, die ook niet veel meer wist dan dat hij er beter uitzag. 'Bedankt voor alle hulp.' Ze knikte tegen de kaasboer die weer terugliep, en besloot zo goed mogelijk alles af te handelen.

Met een zucht van verlichting zette ze de notenkraam aan het eind van de dag op het terrein van de familie Brand. Ze liep even terug naar het begin van het pad. De shade viel mee. Er was alleen een ligusterboompje gesneuveld.

Na even aarzelen vertrok ze naar haar eigen huis.

Later op de avond belde ze mevrouw Brand om te horen hoe het ging, en hoorde dat haar man gedotterd was en dat het een geluk was geweest dat hij zo vlug in het ziekenhuis was beland.

‘Wanneer is het bezoekuur? Zal ik u brengen? Het is wel een omweg, maar ik hoef morgen toch niet te werken,’ bood Kiki aan.

‘Als je dat wilt doen, kind.’ Kiki hoorde aan de stem van mevrouw Brand dat ze huilde. Ze had zielsveel met haar te doen. Meneer en mevrouw Brand hadden geen kinderen, en de familie die in de buurt woonde stelde in Kiki’s ogen niet veel voor. Ze kende de neef en het nichtje van mevrouw Brand. Dat nichtje hielp ook weleens op de markt, maar Kiki had niet direct een hoge pet van haar op.

‘Doe ik. En probeer wat te slapen.’ Kiki wist zeker dat mevrouw Brand geen oog dicht zou doen, maar toch...

De volgende dag bracht Kiki mevrouw Brand naar het ziekenhuis met een auto die ze van haar opa had geleend. Na het bezoekuur bracht ze haar weer thuis. Barbara huilde, nu van grenzeloze opluchting.

‘Als jij er niet was geweest...’ snikte ze.

‘Dan was er wel iemand anders geweest,’ zei

Kiki en ze zette een kop thee voor haar.

Toen Barbara weer een beetje bedaard was, verdween Kiki om de auto terug te brengen naar haar opa.

‘En komen jullie nu eens kijken naar mijn huis,’ zei ze streng tegen haar grootouders.

Het besef dat er zomaar iets kon gebeuren – dat zag je nu aan meneer Brand – maakte dat ze dingen niet wilde uitstellen en ze vleide: ‘Overmorgen, oma... oop! Jullie moeten echt mijn huis zien.’

Kiki opende de twee ramen van haar appartement. ‘Appartement’, zo noemde haar huisbaas de verdieping die ze bij hem huurde, maar die benaming was wel wat overdreven voor deze ruimte. Haar grootvader was realistischer en zei, nadat hij vier trappen op was geklommen en een blik door haar kamer had geworpen: ‘Kind, kind, en wat betaal je nu voor dit zoldertje?’

Hij schudde zijn hoofd nadat Kiki de prijs had genoemd: ‘Huisjesmelkers veranderen niet. Ze bestalen ons al toen ik nog jong was. Weet je nog wel, Bep? Voor dat oude huis van ons in de Pijp? Zal ik eens een woordje met die man wisselen?’

‘Alsjeblieft niet, oop. Ik ben blij dat ik wat heb,’ lachte Kiki. ‘Gaat het een beetje, oma?’

Haar grootmoeder wuifde hijgend met een hand en liet zich op de bank zakken. Eerst op adem komen, begreep Kiki en ze zette een ketel theewater op.

Kritisch bekeek haar opa de rest van de etage. ‘Badkamertje... keukentje... en dan nog een stuk met tegeltjes op het dak, waar je af kunt kletteren als het flink stormt,’ somde hij op. ‘Moet je daar zonnen?’

Kiki keek naar het plat waar ze door het raam van haar kamer op kon klimmen. Er stonden een paar kuipen met verpieterde struiken op het grind. Daar zou ze vlug wat anders in zetten. De markt bij de Munt was goed voor...

Een daktuin! ‘Een ander doet er een moord voor,’ zei ze, ‘en die balustrade is veilig zat. Ik ben echt niet van plan om er evenwichtsoefeningen op te doen.’

‘Nou, kind, als jij er blij mee bent is het in orde. Je bent zelf ook mans genoeg om je huisbaas aan te pakken.’ Grootvader keek goedkeurend naar zijn kleindochter. Kiki was lang, goedgebekt, onbevreesd en ze zag er niet gek uit ook, dacht hij trots. Ze had het lange, lichtbruine haar van